

жълтици, които имамъ въ дисагытъ си и гы имамъ тамъ»

Пикильо, оплашенъ за страннитъ тѣзи обѣсненія на Абень-Абу, отиде издиръ му и силно го блъснѣ като да му думаше:

« Безумный! мълчи.

— Погледвай добръ, господине слуго, рече Гонгарельо, като пресѣче приказката си и сгълча Пикильо; не удрай гърба ми съ паницата си

Подиръ като пое весело пустословіето си:

« Да, господа, двѣстъ жълтици тѣкмо!

— Прочее, г. Гонгарельо, рече капитанинтъ, който — както и другаритъ му — не бѣ пропустнѣл нито дума отъ приказкитъ на берберя, отивашъ да останешъ въ Мадритъ заедно съ капиталитъ си! Позволи ми да сръбнѣ отъ туй добро винце за добъръ ти пѣтъ, за здравьето ти и за здравьето на племенницата ти.

— Племенницата ми не піе вино»

Капитанинтъ са престори незадоволенъ.

« Но азъ, повтори весело бербертъ, піѣ за двама; налей ми вино, г. гостиннико, и ми напѣлни чашата до върха! Здравияти и здравия на сичкото почтенно събрание!» рече като гы привѣтствува съ глава. Послѣ подиръ нѣколко сръбки, спрѣ са и рече: «Ето истинскый нектаръ, който азъ никога не съмъ пилъ, а мисляхъ че познавамъ сичкитъ тукашны вина.

— Имашъ право, защото туй не е испанско.

— Е! че дѣшно е?

— Френско! не го налучи ако и да та обвинишъ като гадателъ и магесникъ.

— Е! е! измърмора бербертъ съ лукавъ видъ . . . нѣкога съмъ ставалъ безъ да щѣ! Племенницата ми Жуанита имаше майка Иванка, сестра ми, на която съмъ азъ ученикъ, и която предсказваше щастіето на хората; благодареніе на нейнитъ уроцы, азъ не сбърквамъ никога, за зла моя честь ето защо ма ковладяхъ!

— Наистина ли, извикахъ сътрапезницитъ, на кои-